

at foreslaae Folkethinget at imødekomme Ministeriet, naar dette ikkun seer paa en saadan Maade, at Rævningernes Ret til at afgjøre faktiske Spørgsmaal som dem, her er Tale om, hævedes. Dette vil formeentlig kunne opnaaes derved, at § 251 forandres, og at der optages en Bestemmelse i § 204, hvorved man, i Tighed med den Udvikling, der er foregaaet i England, søger en Garanti for, at Rævningerne ikke dømmes imod Bevissreglerne, og forsaavidt dette desuagtet skulde stee, thyer til ny Prøve af en anden Rævningerret (§ 222); deraf vil da ogsaa følge, at et Forslag maa stilles om et Tillæg til § 305.

Ved det 8de Kapitel om Hovedforhandlingen for Underretter, ere de stillede Forslag lidet indgribende. Da Fængsling kan finde Sted, og ikke sjældent vil finde Sted, i mindre betydelige Politifager (Røsgengeri og Bettleri af omflakkende Haandværkskvende), er Fleertallets tidligere Forslag gjenoptaget, hvad Forsvarers Bestikkelse angaaer (§ 271).

Fleertallet har troet at burde fastholde sine tidligere Forslag om Betingelserne for Appel til Høiesteret, der findes stillede til §§ 307 og 330. Hele Udvalget antager, at Indsigelse imod en formeentlig urigtig Maade at fremstille Sagen for Rævningerne, maa være fremsat under Hovedforhandlingen (§ 305 Nr. 2, m.), for at Anke kan gjøres gjældende for Høiesteret (Forslag til § 306).

Ministeriets Grunde for ikke at optage Udvalgets Forslag i Anledning af ny Forsøgning af en endelig paakjendt Sag, have ikke været overbevisende for Udvalget. Det er saa langt fra, at Udkastet i andre Tilfælde ikke har optaget veiledende Regler, skjøndt disse ikke kunne

ansees som udtømmende, at det Modsatte netop maa siges om det. Vi nævne kun hele Kapitlet om Beviss og om Betingelserne for en Sags Indankning til Høiesteret. Udvalget kan saaledes ikke opgive sine Forslag i et Tilfælde, i hvilket der vistnok er større Anledning til at give veiledende Regler, end i flere andre, i hvilke Udkastet har gjort det. Udkastet er derhos mindre korrekt affattet. Forslaget til den tidligere § 346 findes derfor knyttet til dette Udkasts § 332.

Fleertallet maa fastholde sit tidligere Forslag om, at Statskassen udbræder Omkostningerne i Straffefager. Ministeriet erkjender det for principrigtigt, og Udvalget seer ikke, hvilke Ulemper derved skulde fremkaldes. Dertil imod vil den Maade, hvorpaa Underretsfredsene ifølge et andet Lovudkast, der er forelagt Folkethinget, tænkes ordnede, frembyde betydelige Vanskeligheder ved at bevare det hidtilværende Princip for Udbredelse af Omkostninger. Ligeledes fremsættes Forslag til §§ 344—46, der stemme med tidligere fremsatte, da de formeentlig klarere og mere udtømmende angive Reglerne for Tilkjendelse af Omkostninger m. v., end Udkastets Bestemmelser.

Et Mindretal foreslaaer en ny Paragraf indfødt foran § 348, og Slutningsparagrafen (§ 359) affattet overeensstemmende med et i forrige Samling fremsat Forslag.

Udvalgets Mindretal (Klein og C. Rimestad) forbeholder sig i en Tillægsforklæring til denne Betænkning at stille særlige Endringsforslag, i Overeensstemmelse med dets ovenfor antydede Opfattelse af Anklagemagtens Ordning. Et lignende Forbehold tager et andet Mindretal (Alberti, N. Andersen, J. A. Hansen og Klein) med Hensyn til sin Anskuelse om, at Landsoverretterne bør træde i Stedet for de foreslaaede Kredsretter.